

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಸಂಸ್ಥಾಪಕರಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು

ಸ್ವಾಮಿ ರಾಘವೇಶಾನಂದ

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘವು ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಗಿ ೧೧೫ ವರ್ಷಗಳು ಸಂದಿವೆ. ಭಗವಂತನು ಈ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದುದು ಹಾಗೂ ಈ ಅವತಾರದ ಕಾರ್ಯ ಪ್ರಣಾಳಿಗಳು ಮಾನವನ ಅಲ್ಪಬುದ್ಧಿಗೆ ಎಟುಕದ ವಿಷಯ. ಆದರೂ ಅವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳು ಸ್ಫೂಲವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವವು:

ಅವತಾರದ ಉದ್ದೇಶ: ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಅವತಾರದ ಉದ್ದೇಶ ಹಾಗೂ ಅವರ ಜೀವನದ ಘಟನೆಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ಅರ್ಥಗಳು ಆಲೋಚನಾತೀತವಾದುವು. ಆದರೂ ಆ ದಿವ್ಯ ಜೀವನದ ಕೆಲವು ಘಟನೆಗಳು, ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಅವತರಿಸಿದರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಮಗೆ ಊಹಿಸಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇದೂ ಅವರ ಕೃಪೆಯೇ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಡೆ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ:

೧. ಗಯೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ತಂದೆಯಾದ ಕ್ಷುದಿರಾಮನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯ ದೇವರಾದ ಶ್ರೀವಿಷ್ಣುವು ದರ್ಶನವಿತ್ತು. 'ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಜನ್ಮವೆತ್ತುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು.

೨. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲೇ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಬರೀ ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು.

೩. ಸಾಧನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಣಕ್ಕೂ ಮಣ್ಣಿಗೂ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು, ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನ್ನೂ ಬಿಸಾಡಿ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರು.

೪. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿಯೆಂಬುದು ಮೌಢ್ಯವೆಂದು ತೋರಿಸಲು, ಕೀಳುಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಧನಿ ಕಾಮಾರಿಣಿ ಎಂಬ ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದ ಉಪನಯನದ ನಂತರದ ಪ್ರಥಮ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು.

೫. ತಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆಂಬ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೀಳುಜಾತಿಯವರ ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿದರು.

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನು ಇತ್ತವರು ಸ್ವತಃ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ಆದರೂ, ಸಾಂಘಿಕ ರೂಪ ನೀಡಿದವರು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು. ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯದ ಕೂಲಂಕಷ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಉದಕಮಂಡಲದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು. ಹಲವಾರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಇವರು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ.

೬. ಸಾಧನಾಪಥದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಧರ್ಮಗಳ ಸಾಧನೆಯ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದರಲ್ಲೂ ಗುರಿಮುಟ್ಟಿ, ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವೂ ಒಂದೇ ಅನುಭವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿದರು.

೭. ಸಪ್ತರ್ಷಿಮಂಡಲದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಋಷಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕರೆತರುವ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು.

೮. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಡವರ ದಾರುಣ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ಅವರಿಗೆ ಅನ್ನ- ಬಟ್ಟೆ ಒದಗಿಸುವುದು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

೯. ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯೇ ಮೊದಲುಗೊಂಡು, ಎಲ್ಲ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನೂ ಮಾತೃಭಾವದಿಂದ ಪೂಜಿಸಿದರು.

೧೦. ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿ ಶ್ರೀಶಾರದಾದೇವಿಗೆ, ತಾವು ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವಂತೆ ಆದೇಶಿಸಿದರು.

೧೧. ತಮ್ಮ ದೇಹತ್ಯಾಗದ ನಂತರ ತಾವು ತರಬೇತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಯುವಕರ ಗುಂಪು ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಸಂನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಸೇವೆಯ ಜೀವನ ನಡೆಸುವಂತೆ ಉತ್ತೇಜಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಗೃಹೀಭಕ್ತ ಸುರೇಂದ್ರನಾಥ ಮಿತ್ರನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ದರ್ಶನವಿತ್ತು, ಆ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

೧೨. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರಿಗೆ, ಭಾರತವನ್ನು ಪರಿವಾಜಕರಾಗಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಮುಂದೆ ಸರ್ವಧರ್ಮ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು, ದರ್ಶನವಿತ್ತು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು.

ಈ ಮೇಲಿನ ಘಟನೆಗಳು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘಕ್ಕೆ ನಾಂದಿಯನ್ನು ಹಾಡಿದಂತಿವೆ.

ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದಲ್ಲಿ 'ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠ' ಹಾಗೂ 'ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್' ಎಂಬ ಎರಡು ಭಾಗಗಳಿವೆ. ಇವೆರಡೂ ಭಾಗಗಳು ನ್ಯಾಯಾಂಗ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾದರೂ, ಇವೆರಡೂ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವುಳ್ಳವು ಹಾಗೂ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವಂಥವು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಇಂದು ಮಿಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ನಾಳೆ ಮಠದಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು. ಅದಲ್ಲದೆ ಇವೆರಡರ ಮೂಲಸ್ಥಾನ, ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವವರು ತಂಗುವ ತಾಣ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಆದರೆ, ಕೊಲ್ಕತಾದ ಬೇಲೂರು ಮಠ. ಇವೆರಡಕ್ಕಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ, ಮಠದಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ, ಹಬ್ಬಗಳು, ಪ್ರಚಾರಕಾರ್ಯ, ಸಾಧುಗಳ ತರಬೇತಿ - ಇವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಿಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲು, ಕಾಲೇಜು, ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ತುರ್ತುಪರಿಹಾರ ಕಾರ್ಯಗಳು ಮುಂತಾದ ಸೇವಾಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಲವಾರು ಮಠಗಳೂ ಕೂಡ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮಿಷನ್ನಿನ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ.

ಅಮೇರಿಕಾದ ಪಸಡೆನಾ ನಗರದ ಶೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್ ಕ್ಲಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ೧೯೦೦ರ ಜನವರಿ ೨೭ರ ತಮ್ಮ ಪ್ರವಚನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: "ನಾನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಉಪದೇಶಗಳ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿ ಅಷ್ಟೇ." ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ಸ್ವತಃ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

೧೯೧೦ರಲ್ಲಿ ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಘಟನೆ ನಡೆಯಿತು. ಭಾರತದ ಆಗಿನ ವೈಸರಾಯನ ಪತ್ನಿ ಲೇಡಿ ಮಿಂಟೊ ಬೇಲೂರು ಮಠಕ್ಕೆ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಯ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತಳಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು: "ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘವು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಅದ್ಭುತ ಸೃಷ್ಟಿ." ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಷಣ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಶಿಷ್ಯರಾದ ಸ್ವಾಮಿ ಶಿವಾನಂದರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: "ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ತಮ್ಮ ಜೀವಿತದ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದರು."

ಮೂಲ : ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೂಲವನ್ನು ನಾವು ಸುಲಭವಾಗಿ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರರ ಹಾಗೂ ಕಾಶೀಮಠದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧನೆಗಳಲ್ಲೂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಪಡೆದ ನಂತರ ಅವರಿಗೆ, ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯದ ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವಾರು ದರ್ಶನಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೀಗಿತ್ತು: ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿದ್ದ ಉದಾರವಾದ ಧರ್ಮಭಾವನೆಯುಳ್ಳ ಒಂದು ಸಮುದಾಯದ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಇದರ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಅನುಷ್ಠಾನ. ಇದು ಜಗದ್ಗುರುವಾದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಸಾಧನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಜೀವನದ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಲು, ನರೇಂದ್ರನ ಮುಂದಾಳುತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಯುವಕರ ತಂಡವನ್ನು ಅವರು ತರಬೇತುಗೊಳಿಸಿದರು. ನರೇಂದ್ರನಿಗೆ (ಮುಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ) ಇದರ ಆವಶ್ಯಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿತ್ತು. ಆದರೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಭಾವನೆ ಸರಿಯಾದುದೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದದ್ದು, ಇಡೀ ಭಾರತವನ್ನು ಪರಿವಾಜಕರಾಗಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿದಾಗ ಮತ್ತು ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ.

ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಆಡಳಿತ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಭೌತಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಆ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ - ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದರು. ಇದಾದ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಪಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಸಂಘ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಅವರು ಮನಗೊಂಡರು. ಒಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ಅಮೇರಿಕಾದ ಭಕ್ತಿಗೆ, "ನಾನೊಂದು ಪ್ರೀತಿಯ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದರು. ಆ ಸ್ತ್ರೀ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ,

“ಯಾರೀ ಅದೃಷ್ಟವಂತಳು, ಸ್ವಾಮೀಜಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನಕ್ಕು, “ಓ, ಅದು ಸೀ ಅಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸುವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು” ಎಂದರು. ೧೮೯೪ರಲ್ಲಿ ಅಮೇರಿಕಾದಿಂದ ತಮ್ಮ ಸಹೋದರ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬರೆದ ಒಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ನಮಗೆ ಒಂದು ಸಂಘ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?”

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಆಳಸಿಂಗ ಪರುಮಾಳ್ ಎನ್ನುವ ತಮ್ಮ ಮದ್ರಾಸಿ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಕಿತ್ತೆಸೆದು ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗಿ. ಹಲವು ಹುಲ್ಲಿನ ಎಸಳುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹಗ್ಗ ಮಾಡಿದರೆ, ಮದಿಸಿದ ಆನೆ ಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಹಾಕಬಹುದು.” ಮತ್ತೊಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಘೋಷಿಸುತ್ತಾರೆ: “ಪ್ರಜ್ಞಲ ಭವಿಷ್ಯವುಳ್ಳ ಭಾರತವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಅದರ ರಹಸ್ಯವು ಸಂಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದೆ. ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಲು ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕ.”

ಹೀಗೆ, ಐಹಿಕ ಭೋಗಗಳೇ ಸರ್ವಸ್ವವೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವ ಈ ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ದಿವ್ಯಾದ್ಭುತ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಲು, ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಘ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಮನಗೊಂಡಿದ್ದರು. ‘ನರಸೇವೆಯೇ ನಾರಾಯಣನ ಸೇವೆ; ಅದರಿಂದಲೂ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು’ ಎಂಬ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾದ ಧೈಯವುಳ್ಳ ಈ ಸಂಘವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಮುಕ್ತಿಯೇ ಗುರಿಯಾಗಿರುವ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧ ಸಾಧನೆಯೊಂದೇ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಅವರ ಕೆಲವು ಸೋದರ ಸಂನ್ಯಾಸಿಶಿಷ್ಯರು, ಈ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಂದೇಹವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ನಡೆದಿದ್ದ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅದು ೧೮೮೪ನೇ ವರ್ಷ, ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೫ನೇ ತಾರೀಖು. ವಚನವೇದದ ಲೇಖಕರಾದ ಮಹೇಂದ್ರನಾಥ ಗುಪ್ತರು, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಚೈತನ್ಯ ಮಹಾಪ್ರಭುವಿನಂತೆ ಅವತಾರ ಪುರುಷರು ಎಂದು ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರು: “ಇಲ್ಲಿಂದ ಒಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರವಾಹ ಹರಿದರೆ ಅದು ಬೇರೆಲ್ಲ ಮತಗಳನ್ನೂ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಡುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮುಖಕಮಲದಿಂದ ನೀರಸವಾದ ಒಂದೇ ತೆರನಾದ ಭಾವನೆ ಹೊರಬರುವುದಿಲ್ಲ.” ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಮುಗುಳುನಗುತ್ತ ಹೌದೆಂದು ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ತಮ್ಮ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಅದೇ ಮುಂದೆ ‘ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘ’ದ ಧೈಯವಾಯಿತು.

ಕೇವಲ ಹದಿನಾರು ಯುವಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಂಪು, ಇಂತಹ ಒಂದು ಮಹಾಸಂಘವನ್ನು ಇಷ್ಟು ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿದುದು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರ ಘಟನೆಯೇ ಸರಿ. ನಾವು ಯಾವ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲೂ, ಒಂದು

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಘ ಇಂತಹ ಪಾವಿತ್ರತೆ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆ ಹಾಗೂ ಉದಾರ ಭಾವನೆಗಳೊಡನೆ ಇದ್ದುದನ್ನು ಕಾಣಲಾರವು. ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಮಹಾಸಂಘವು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಜನಸಮೂಹದಿಂದ ಮಾನ್ಯತೆ ಪಡೆದು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಇದೊಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪವಾಡವೇ ಎನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ದೃಢಭಾವನೆಯೆಂದರೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಜನ್ಮತಳೆದು ಇಡೀ ಮಾನವಕುಲದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಎಂದು. ಬರಿಯ ಆ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವರು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆ ಭಾವನೆ ಸತ್ಯವಾಗಬೇಕಾದುದು ಸಂಘಟನೆಯ ಮೂಲಕ ಎಂದೇನಿಸಿ. ತಮ್ಮ ಗುರುದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಘವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಅದು ಸ್ವಾಯಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯಲು ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಕೊನೆಯ ವರ್ಷಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಧಾರೆಯೆರೆದರು. ತಾವು ಇದರಲ್ಲಿ ವಹಿಸಿದ ಪಾತ್ರವೇನು ಎನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ (೨೯ನೇ ಮೇ, ೧೮೮೦, ಪ್ರಮಥದಾಸರಿಗೆ) ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ಅವರಿಂದ (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಂದ) ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿರುವ ಭಕ್ತರ ಸೇವೆಗೆ ಗಮನಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಗುರುದೇವರು ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಆಜ್ಞೆಯಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವೇಳೆ ಸೋತರೂ ಮರಳಿ ಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಸ್ವರ್ಗ ಬರಲಿ, ನರಕ ಬರಲಿ, ಮೋಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಿಸಲಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನೇನೇ ಪಾಪವಾಗಲಿ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿರುವ ಈ ಯುವಕರನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕೆನ್ನುವುದು ಅವರ ಆಜ್ಞೆ. ಅವರು ಈ ಕಠಿಣಕಾರ್ಯವನ್ನು ನನಗೆ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.”

ಸಂಘ ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಎಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ಹಲವಾರು ಪತ್ರಗಳಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ಒಂದೆಡೆ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಅಸ್ಥಿಯನ್ನು ನಾವು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವೆವು. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಗಂಗಾನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಠ ಕಟ್ಟಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅವರ (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ) ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಶಿಷ್ಯರು ವರಾಹನಗರದ ಒಂದು ಪಾಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಗುರುದೇವರ ಭಸ್ಮವಶೇಷ, ಆಸನ ಹಾಗೂ ಭಾವಚಿತ್ರ - ಇವುಗಳನ್ನು ಈ ಮಠದಲ್ಲಿ ಯಥೋಚಿತವಾಗಿ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ... ಈ ವಂಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ಮಾರಕ ಮಂದಿರವನ್ನು ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಕರವಾದುದು ಇನ್ನೇನು ತಾನೇ ಇದೆ?... ಅವರ ಸೇವಕನಾದ ನಾನು ಈಗ ಬಹಳ ದುಃಖಪಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಭಗವಾನ್ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಭಸ್ಮವಶೇಷವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಒಂದು ಸ್ಥಳ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ಹೃದಯ ಕೊರಗುತ್ತಿದೆ.”

ಇನ್ನೊಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಥದಾಸರಿಗೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ಗಂಗಾ ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಭಗವಾನ್

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ಮಾರಕವನ್ನು ಕಟ್ಟುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನಿಮಗೆ ಅನ್ನಿಸಿದರೆ, ನೀವು ನನಗೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಚಂದಾ ಎತ್ತುವ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಗುರುದೇವರ ಮತ್ತು ಆತನ ಶಿಷ್ಯರ ಸಲುವಾಗಿ ನನಗೆ ಮಹಾಪವಿತ್ರವಾದ ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಮನೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಎತ್ತಲು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ... ನಾನು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ದಾಸ. ಅವರು ಜನ್ಮವತ್ತಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವರ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವ ಅವರ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಕಳ್ಳತನ, ದರೋಡೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಕೂಡ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವೆನು.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಆಸೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಲು ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳೇ ಹಿಡಿದವು. ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಿರ್ಮಾಣ ಕಾರ್ಯದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸದಾ ಏಕತಾನವಾಗಿ ಗುಂಗುಡುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ಆಪ್ತರಿಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಇದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ೧೮೯೬, ಜುಲೈ ೧೧ರಂದು ಅಳಸಿಂಗ ಪೆರುಮಾಳರಿಗೆ ಅವರು ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ಸಂಘ ಸ್ಥಾಪನೆ, ಅದರ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮತ್ತು (ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ) ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು - ಇದೇ ನಮಗಿರುವ ಒಂದೇ ದಾರಿ.” ಇನ್ನೊಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ತಾಳ್ಮೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ಇದು ಕಾಡುಹರಟೆಯ ಸಮಯವಲ್ಲ. ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಕೆಲಸ! ಕೆಲಸ! ಕೆಲಸ! ನೀವು ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಕೆಲಸ ಯಾವುದೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಯಾವ ಕೇಂದ್ರವೂ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಗುಡಿಯಾಗಲಿ, ಪ್ರಾಂಗಳವಾಗಲಿ - ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆಯವರು ಯಾರೂ ಬೇರೆಯುವುದು ಕೂಡ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.”

ಸಂಘ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕನಸು ನನಸಾಗಲು ಅವರು ಭಾರತಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗುವವರೆಗೆ ಕಾಯ ಬೇಕಾಯಿತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಅವರ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮುಂದೆ ಬರುವ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಸಂಘದ ಧೈಯಗಳು ಏನಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ವಿವರಿಸುವುದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು.

‘ನನ್ನ ಸಮರ ನೀತಿ’ ಎಂಬ ಮದ್ರಾಸಿನ ಉಪನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಯೋಜನೆ ಏನು? ಪುರಾತನ ಮಹಾತ್ಮರ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದೇ ನನ್ನ ಯೋಜನೆ ... ಸುಧಾರಕರಿಗೆ, ನಾನು ಅವರಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಸುಧಾರಕ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಚೂರು-ಪಾರುಗಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿರುವರು. ನನಗೆ ಆಮೂಲಾಗ್ರ ಸುಧಾರಣೆ ಬೇಕು. ಅವರದು ಧ್ವಂಸ ಮಾರ್ಗ. ನನ್ನದು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾರ್ಗ. ನನಗೆ ಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ. ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದ ಜಾಗೃತಿ

ಫಲಕಾರಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಧಾರ್ಮಿಕ ಜಾಗೃತಿ ಅವಶ್ಯಕ. ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಭರತಖಂಡವನ್ನು ತುಂಬುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಭಾವನೆಯ ಮಳೆಗೆರೆಯಿರಿ. ಮೊದಲು ನಾವು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಡಬೇಕಾದುದು ಇದು. ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೇ, ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವನ್ನು ಭರತಖಂಡದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೊರಗೆ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡುವಂತಹ ಯುವಕರನ್ನು ತರಬೇತು ಮಾಡುವಂತಹ ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಯೋಜನೆ.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರವಾಸದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ, ತಮ್ಮ ಸೋದರ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಹಾಗೂ ಗೃಹಸ್ಥಭಕ್ತಿಗೆ ಸಂಘದ ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ೧೮೯೭, ಮೇ ೧ ನೇ ತಾರೀಖು ಬಲರಾಮ ಬೋಸನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಭೆ ಸೇರಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಶಿಷ್ಯರು ಹಾಗೂ ಗೃಹೀಭಕ್ತರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರು: “ದೇಶ ದೇಶಾಂತರಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿ ಬಂದ ನಾನು ಈಗ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಏನೆಂದರೆ ಸರಿಯಾದ ಸಂಘಟನೆಯಿಲ್ಲದ ನಾವು ಯಾವುದೇ ಘನವಾದ ಹಾಗೂ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾರೆವು. ಅಂತಹ ಒಂದು ಸಂಘವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸೋಣ. ಈ ಸಂಘವು ನಾವು ಯಾರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗಿರುವೆವೋ, ಯಾರನ್ನು ನೀವು (ಗೃಹಸ್ಥರು) ನಿಮ್ಮ ಜೀವನಾದರ್ಶವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗೃಹಸ್ಥಧರ್ಮವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವಿರೋ, ಯಾರ ಪವಿತ್ರ ನಾಮವು ನಮಗೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ನೀಡಿದೆಯೋ, ಅವರ ಹೆಸರನ್ನೇ ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಸಂಘಕ್ಕೆ ‘ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್’ ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಇಡೋಣ. ನಾವೆಲ್ಲ ಆ ಪ್ರಭುವಿನ ಕೇವಲ ಸೇವಕರು ಮಾತ್ರ.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಸರ್ವರೂ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿದರು. ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ೧೮೯೭ರ ಮೇ ೧ನೇ ತಾರೀಖು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘವು ಜನ್ಮ ತಾಳಿತು. ಇದೊಂದು ಶುಭದಿನವೇ ಸರಿ. ಇಂದು ಇದು ಭಾರೀ ವಟುವುಕ್ತ ದಂತೆ ದೇಶ-ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹರಡುತ್ತಲೇ ಇದೆ.

ಈ ಸಂಘವು ಇನ್ನೂ ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ೨೮ ವಯಸ್ಸಿನ ಒಳಗಡೆಯಿರುವ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾವಂತ, ಅವಿವಾಹಿತ ಯುವಕರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆ. ಯುವಕರೇ, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕರೆಗೆ ಓಗೊಟ್ಟು ತ್ಯಾಗಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಸಿದ್ಧರಿದ್ದೀರಾ? ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಹತ್ತಿರ ವಿರುವ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠ ಮತ್ತು ಮಿಷನ್ನಿನ ಶಾಖೆಯನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ. ನಿಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಸ್ವಂತ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಜಗತ್ತಿನ ಸೇವೆಗಾಗಿಯೂ ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ.

